

Anul II, Nr 2
apr-iun 2012

Diana

LUI

Gondy

HERV

Bea

REBREANU

*Gablonțuri ,mărgele,
cercei,brățări și accesorii*

Andreass

Andreass Str. Dornei nr. 22

S.C. Smart System S.R.L. Str. Ion Minulescu Nr. 1
office@smart-system.ro www.smart-system.ro

Vanzări:

- calculatoare desktop și notebook
- echipamente periferice
- aplicații software diverse
- consumabile și papetărie

Servicii:

- reparăm calculatoare și alte echipamente
- instalăm, reinstalăm, configurăm aplicații de orice fel
- realizăm rețele de date și voce
- recondiționăm cartușe pentru imprimante și copiatoare

Acum, când viitorul începe, e greu să părăsim trecutul. E greu să ne gândim că o să ne despărțim de cei pe care i-am avut alături timp de patru ani. E dificil să conștientizăm că *scriem în albumele de a 12-a*. E apăsătoare ideea că petrecerea din 1 iunie e *banchetul de sfârșit*. Și că, în aceeași zi de 1 iunie, ca o ironie la adresa Zilei Copilului, încetăm din toate punctele de vedere să mai fim copii.

Toate astea-s clișee.

Noi nu suntem. Suntem o generație de experimente. Am fost primii care n-au dat capacitatea și primii care au dat teze unice. Suntem primii a căror intrare la facultate va fi decisă de bac. Suntem generația 101 din *Liviu*, începând deci un nou ciclu al celor care părăsesc această prestigioasă unitate de învățământ cu ceva mai multă minte decât aveau când au intrat.

Așa că... de ce să nu le răspundem cu aceeași monedă celor care au experimentat pe noi? Haideți să experimentăm la rândul nostru. În fața noastră e un drum, mai lung sau mai scurt, care duce undeva. Și indiferent de acel *undeva*, drumul e la alegerea noastră. Cum spuneau românii, *carpe diem*. Să trăim ziua nu ca și cum ar fi ultima, ci pur și simplu așa cum ne dictează bunul nostru simț, oricare ar fi acela. Să facem din viață experimentul nostru.

Și desigur, acum pe sfârșit, putem să ne permitem și câteva clișee. Pentru că, într-adevăr, *adio* e un cuvânt greu de spus.

Heri

Cuprins

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 2, apr.-iun. 2012

Adio, un cuvânt greu de spus.....	1
Absolvenți și absolvire.....	3
Din jurnalul unei absolvente.....	4
Filmul Jocurile Foamei.....	5
Așa le-ai rezolvat?.....	5
Divergent, Veronica Roth.....	6
Cimitirul animalelor, Stephen King.....	6
Misterioasa flacără a reginei Loana, Umberto Eco.....	7
Simbolul pierdut, Dan Brown.....	7
Japan Play Transylvania.....	8
Ultima suflare a vieții, Maria Bodiu.....	9
Parcă-mi seamănă, Anamaria Clujan.....	9
Oglindă oglinjoară, Alexandra-Nadina Turcu.....	10
Cronicile frumoasei luptătoare IV, Maxi Gagea.....	12
Diavolul poate plânge, I, Yondy.....	14
Interviu: Diana Rus.....	16
Scurt ghid despre cum să-ți faci lucrarea de atestat mai repede.....	18
Test de personalitate.....	19
Rebus.....	21
Interviu cu un ... profesor.....	23
Sudoku.....	24

REDACȚIA

-Andreea Amarandei-

- Teodora Buhos-

-Maria Bodiu-

-Viviana Chitimuș-

- Maximiliana Gagea-

-Andrei Herinean-

-Beatrice Ionașcu-

-Bogdan Mic-

-Diana Vranău-

-Alexandra Molnar-

-Denisa Pintiută-

-Doris Precup-

-Cătălin Revnic-

-Andrei Sidor-

-Ruxandra Sion-

-Alexandra Spiridon-

-Alexandra Nadina Turcu-

Codul lui Rebreanu = ISSN 2247 - 8248

Absolvenți și absolvire

Anii trec așa de repede încât nu mai ai timp să trăiești unele clipe la maxim, așa cum ar trebui. Te îngrijorezi după miezul nopții de faptul că nu ai învățat pentru testul de mâine, dar, pe măsură ce trece timpul, ți-e dor de camera ta, de manualul „ușor” de fizică sau mate pe care îl ții în mână repetând, pe jumătate adormit.

Nu pot spune cum s-au simțit cei din clasele a XII-a la festivitatea de premiere, tensiunea și relaxarea se certau în aer. Pe mine, ca și pe ei, probabil m-au năpădit emoțiile la intrarea fiecărei clase în sală, anunțate de domnul director Rus Constantin, pe imnul CNLR. Puțin după ce Casa de Cultură s-a umplut de absolvenți, a fost intonat imnul național, urmat de un „scurt” discurs al „șefului liceului”.

Diriginții, domnii profesori Vasile Filip, Constantin Gălățan și Emil Cucu părinți ai claselor a XII-a A, a XII-a B respectiv a XII-a G, împreună cu doamnele profesoare Monica Halaszi, Lucreția Checec, Mirela Năsăudean și Alice Trif, „mamele” claselor a XII-a C, a XII-a D, a XII-a E și a XII-a F, și-au ocupat locul pe scenă, lângă domnul director, povestind fiecare mai detaliat sau mai concis, mai bune sau mai nebune, cu laude și muștrări, despre clasa pe care au îndrumat-o prin cei patru ani de liceu.

Seriozitatea înmânării cheii simbolice către generația ce urmează să le ia locul, către clasele a XI-a, fost întreruptă de momente de zâmbet, unde atât elevii premiați cât și colegii lor și-au dat seama că emoțiile sunt molipsitoare, diriginții îmbolnăvind-se rapid.

Cine a fost totuși la premiere cel mai tare din parcare? Șefa de promoție, Pinteana Martina Luciana din clasa a XII-a C, absolventă a liceului cu media 10, alături de numeroase succese internaționale în modeling. După ce a ținut un scurt discurs, colegii ei ne-au surprins pe toți, urcându-se pe scenă și cântând o melodie compusa de ei, despre anii de liceu, intitulată „Împreună”.

Presărată cu lacrimi și zâmbete, festivitatea s-a încheiat cu o poză de grup, pe treptele Casei de Cultură, cu optimismul pe buze și ochii ațintiți deocamdată spre trecut, încet, încet deschizându-se spre viitor. Au plecat? Nicidecum, nimeni nu părăsește „Liviu” niciodată. Sunt doar într-o excursie, mereu întorcându-se acasă.

Maxi și Denisa

Din jurnalul unei absolvente

Și am ajuns în sfârșit și la ziua asta. Vineri, 1 iunie, liceul terminat, treizeci și una de zile până la prima probă scrisă de bac, ziua banchetului, ultima ocazie ca Liviu să își etaleze splendoarea...

Mi-a sunat alarma ca de obicei, la șapte fără un sfert, și cu o satisfacție demult uitată am oprit-o, m-am întors pe cealaltă parte și m-am culcat la loc. Asta, ca să mă trezesc aproape patru ore mai târziu, disperată că în douăzeci de minute trebuie să fiu (IAR) la școală. Super. Am făcut cel mai rapid duș din viața mea (a se ține cont că am o reputație de stat câte un ceas în baie), mi-am aruncat niște haine pe mine și, cu gândul că voi mai ajunge acasă înainte de programările la coafor, manichiură, pedichiură, masaj, machiat, pudrat, am plecat doar cu niște bani de taxi, telefonul, cheile și roba. Căci pentru asta era tot deranjul. Mergeam la școală să ducem robele.

Evident, am ajuns la școală cu nelipsitele (minim) cinci minute de întârziere. Toată lumea era deja acolo, povestea, scria în albume, râdea, robele, evident, uitate într-un colț. M-am alăturat poveștilor și timpul a trecut pe nesimțite. Și așa s-a făcut ora unu și eu m-am trezit că nu aveam bani, nu aveam timp să mai ajung acasă, nu aveam card să scot bani, mâncată nu eram și în cinci minute trebuia să fiu la coafor. Fantastic. Mai rău de atât nici nu puteam să îmi încep ziua.

Dar m-am înșelat. Se putea și mai rău. Și chiar a fost mai rău. Când am ieșit de la coafor, umezeala a reușit să strice în zece minute munca de o oră a coafezei. În fine, cam tot în ritmul și cu succesul ăsta am alergat de la un salon la altul, am asistat la spectacole de tunete și fulgere, am mâncat bomboane și ciocolată caldă pe stomacul gol și m-am rugat să nu mi se facă rău. Am ajuns acasă cu o jumătate de oră înainte de începerea banchetului și, ca prin minune, am reușit să fiu gata la timp.

Și, după tot stresul de azi, după ce ne-am făcut apariția și cu o limuzină (auzi? *limuzină*). Dacă cineva mi-ar fi spus cu o seară înainte că voi merge la banchet cu o limuzină, ziceam că nu e în toate mințile și că aș prefera o căruță decât să mă cobor la fițe dintr-astea), după ce întreaga zi îmi repetasem că toate pregătirile astea sunt mult prea mult pentru un banchet, uite că am ajuns în restaurantul hotelului Diana și am rămas cu gura căscată. Chiar acolo, în fața mea, erau absolvenții și absolventele Colegiului Național „Liviu Rebreanu”, îmbrăcați care mai de care mai fastuoși, cu tocuri care mai de care mai înalte, parcă având fiecare câte o aură de strălucire în jurul lor. Poate că totuși aura am văzut-o doar eu, din cauză că nu purtam ochelari, ci lentile de contact. My bad.

În orice caz, totul era grandios. Paharele de șampanie ne așteptau la intrare. Fetele erau frumoase ca niște prințese, iar băieții precum niște prinți. Întreaga seară a fost o paradă de modă, un foșnet de materiale ușoare și fluide, un clinchet de accesorii. Mă mir cum de a încăput atâta extravaganta într-o singură sală. Zici că scena era scoasă dintr-un film. Machiajele și coafurile rămâneau intacte, chiar și după ce actorii se „rupeau în figuri” pe ringul de dans. Iar blițurile aparatelor foto nu mai încetau să străbată restaurantul.

Analizând toate acestea am început să râd singură de „filmele pe care mi le dădeam” împreună cu prietenele mele cum că aveam să fim prea elegante, că nu ar fi trebuit să ne luăm rochiile lungi sau că nu trebuia să investim atât efort, atât stres și atât sudoare în acest banchet. Dar uite că toți o făcuseră, și chiar mai mult decât noi. A avut dreptate cine ne-a întrebat *retoric*: „Fetelor, ați uitat la ce liceu ați terminat?”.

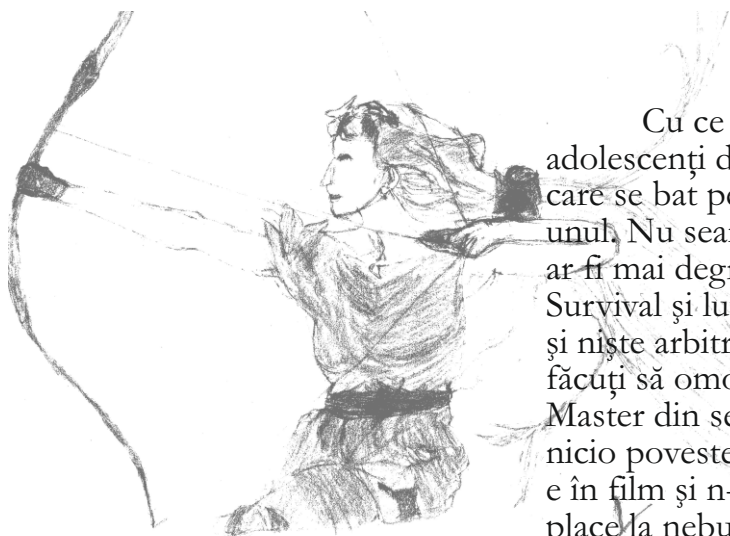
Dar, până la urmă, făceam și noi parte din același liceu și, ca toți ceilalți, străluceam și noi de aceeași extravaganta. Totuși, vreau să cred că străluceam mai degrabă de bucurie. De bucuria că mai eram o dată cu toții împreună, promoția 2012. O să îmi lipsească într-adevăr acest liceu, cu bune și cu rele, în momentele de strălucire și în cele fără strălucire. Căci nicăieri nu e *cum e la Liviu*...

Bea

Jocurile Foamei

(le mu:vi)

Cu ce se mănâncă asta? Păi... cu niște adolescenți dintr-o țară sărăcită de conducere, care se bat pe viață și pe moarte până câștigă unul. Nu seamănă deloc cu luptele de gladiatori, ar fi mai degrabă o combinație între Extreme Survival și luptele de gherilă. Bineînțeles că avem și niște arbitrii... care au în mână mai mulți ași făcuți să omoare concurenții decât vreun Game Master din serverele de jocuri. Ca întotdeauna, nicio poveste nu este plină fără iubire, dar restul e în film și n-are rost să fiu spoiler (deși îmi place la nebunie)

Așa l-ai rezolvat?

1. Dr. House
2. Lost
3. CSI New York
4. The Big Bang Theory
5. Vampire Diaries
6. Married with Children
7. Criminal Minds
8. Friends
9. South Park
10. The Office
11. Family Guy
12. Gossip Girl
13. True Blood
14. Scrubs

Divergent

Veronica Roth

Plasată într-un Chicago distopic, acțiunea se conturează în jurul protagonistei Beatrice Prior, o adolescentă de șaisprezece ani, al cărei destin este confruntat cu o alegere decisivă. Societatea în care trăiește eroina este împărțită în cinci fracțiuni, fiecare fiind reprezentată de membri cu o caracteristică morală dominantă: Candoarea (cei sinceri), Abnegația (cei altruști), Neînfricarea (cei curajoși), Prietenia (cei pașnici) și Erudiția (cei inteligenți). La împlinirea vârstei delegată de guvernul la putere (Candoarea), în fiecare an, adolescenții trebuie să-și aleagă, într-o ceremonie bine organizată, una dintre fracțiuni și să-și asume alegerea prin începerea unei noi vieți în cadrul ei. Beatrice trebuie, așadar, să decidă dacă va rămâne alături de părinții ei în fracțiunea în care s-a născut sau dacă va opta pentru o alta, care consideră ea că i se potrivește mai bine.

În cele din urmă, alegerea pe care o va face nu va surprinde doar pe toată lumea, ci și pe ea însăși, dar este nevoită să se plieze pe cerințele noii sale vieți. În lupta inițială pentru câștigarea unui loc în fracțiunea aleasă, Beatrice își ia un nou nume, Tris, și încearcă atât să se regăsească pe sine, cât și să-și deosebească prietenii de rivali.

Pe parcursul încercărilor la care ia parte, eroina descoperă un conflict ce treptat ia amploare și amenință să destrame societatea aparent perfectă din jurul său. Atunci, aceasta realizează că secretul pe care-l păstrează și pe care a fost sfătuită să-l ascundă, deoarece i-ar putea provoca moartea, este singurul ce ar putea-o ajuta să-i salveze pe cei dragi. Va reuși oare Tris să depășească noile conflicte ce se ivesc în viața sa, mai ales atunci când se confruntă și cu o neașteptată poveste de dragoste?

Spiri

Cimitirul animalelor

Stephen King

Omul cultivă ceea ce poate... și are grijă de ceea ce cultivă. Numai că uneori pământul poate deveni sterp. (Judson Crandall)

Sigur că-i oarecum sinistru să îți cultivi propriul animal. Când Churchill – motanul în cauză – e lovit de un camion, logica îi dictează lui Louis Creed să-l îngroape în cimitirul animalelor. Partea ciudată (și previzibilă, de altfel) e că motanul crește la loc. Puțin schimbat, evident, dar la ce te aștepti când îți îngroapi animalul la jumătate de metru sub pământ și în dimineața următoare îl găsești lenevind în garaj?

Familia lui Louis își primește motanul înapoi, chiar dacă pute, pentru că doar Louis știe că bietul Church a murit, a fost îngropat și a înviat a doua zi. Și trăiesc fericiți, fără să știe că au o mătă zombie, până când un alt camion intră în viața lor.

Heri

Misterioasa flacără a reginei Loana

de Umberto Eco

„- Și pe dumneata cum te cheamă?

- Așteptați puțin, îmi stă pe limbă.”

Giambattista Bodoni îl cheamă. Yambo i se zice. Dar el nu știe. Nu-și amintește. Își aduce aminte de tabla înmulțirii și de teorema lui Pitagora, dar nu poate spune câți ani are. Își aduce aminte de o mulțime de personaje literare, dar nu recunoaște numele soției, copiilor și nepoților săi. Își aduce aminte de tot, dar nu de el sau de ceea ce îi este drag lui. Și-a pierdut memoria autobiografică, rămânând doar cu una *de hârtie*, literară și științifică. Ce va face, ce este dispus să facă, pentru a și-o recupera? Și, cel mai important, va reuși?

Alexandra Turcu

Simbolul pierdut

de Dan Brown

Se apropie vacanța de vară și nu știți ce o să faceți cu atâta timp liber? Vă spun eu! Mergeți repede la bibliotecă și împrumutați „Simbolul pierdut” de Dan Brown.

După fenomenalul succes înregistrat cu romanul „Codul lui Da Vinci”, autorul cu siguranță nu o să vă dezamăgească nici de această dată. Cartea abundă de coduri, secrete, răsturnări de situație, incursiuni în ocultism și filozofii străvechi. Robert Langdon, savantul cu sânge rece în situații limită și cu reacții pe măsură, vă va purta de această dată prin încăperile, tunelurile și templele secrete din Washington D.C. Toate acestea după ce, în mijlocul Capitoliului, a găsit mâna secționată a mentorului său, Peter Solomon. Langdon descifrează pe mână o invitație antică, menită să îl poarte printr-o lume demult pierdută a înțelepciunii ezoterice și să îl îndrepte într-un ritm amețitor spre un final cu totul surprinzător.

V-am speriat? Credeți cumva că nu e de voi? Sper că nu, doar, să fim serioși, nu trebuie să fii francmason ca să înțelegi și să-ți placă la nebunie cartea. Dacă v-am convins că romanul e incitant și spectaculos, ca o cursă în montage russes, atunci știți ce aveți de făcut. Vacanță și lectură plăcută!

Diana

Japan Play Transylvania

Cum să încep? Hmm... Japan Play a fost primul „festival” de cultură japoneză din preajma satului nostru cu canalizare, deci era normal să trag și eu o geană pe acolo. Aș putea spune că a avut „de toate”, chiar dacă n-am reușit să prind proiecțiile de anime decât pe final de episod.

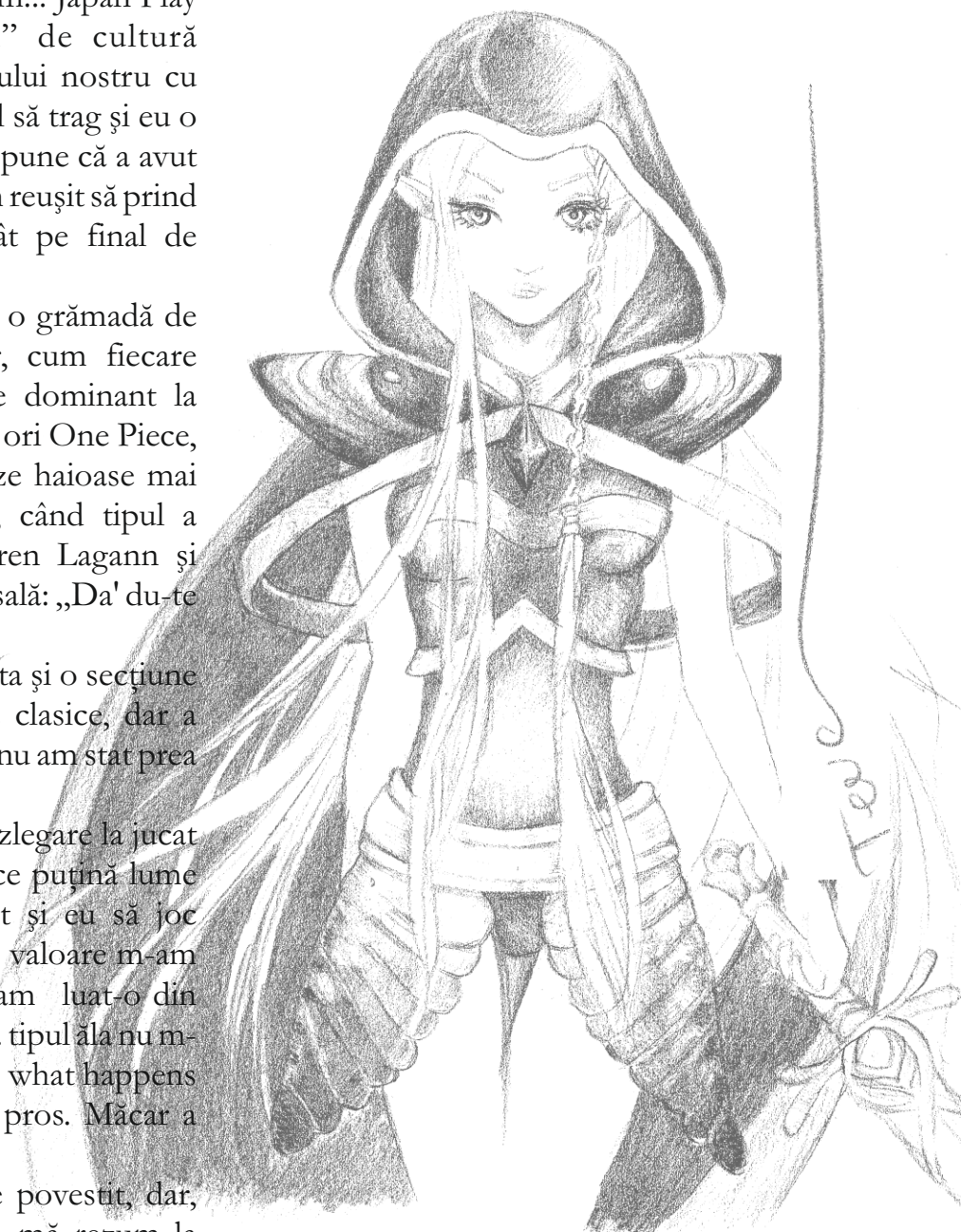
As always... au fost o grămadă de chestii de cumpărat, dar, cum fiecare anime con are un anime dominant la obiecte, de data asta a fost ori One Piece, ori Reborn! Au fost și faze haioase mai ales la stand-up comedy, când tipul a început să se ia de Gurren Lagann și cineva i-a tăiat-o scurt din sală: „Da' du-te la NANA!”.

În același timp, exista și o secțiune dedicată culturii japoneze clasice, dar a fost cam plictisitoare, deci nu am stat prea mult pe acolo.

A doua zi, a fost dezlegare la jucat pe console, din moment ce puțină lume era prezentă. Am început și eu să joc Tekken și într-un acces de valoare m-am înscris la turneu.. dar mi-am luat-o din prima rundă... Dumnezeu!... tipul ăla nu m-a lăsat nici să respir; that's what happens when you mess with the pros. Măcar a fost un weekend tare.

Ar mai fi multe de povestit, dar, cum lenea mea e infinită, mă rezum la atât.

Yondy

Anamaria Clujan

Parcă-mi seamănă

E doar imaginea aceea

Care-mi seamană

Ne asemănăm până la cel mai mic detaliu

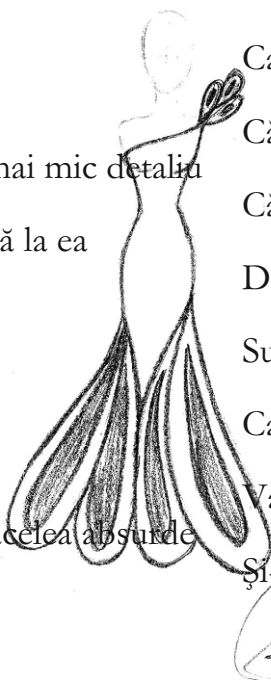
Mă văd pe mine uitându-mă la ea

Îmi seamănă așa de bine

Are buclele acelea de aur

Și indiferența aceea de vis

Nu diferă nici la mișcările acelea absurde

Care încearcă să-mi demonstreze contrariul

Că nimeni nu e la fel cu mine

Că nimic nu mă seamănă cu alte persoane

Dar în încercarea aceea de descoperire

Sunt întreruptă de sunetul acela asurzitor

Care se produce atunci când

Văd cum zboară cioburile de sticlă

Și-mi spun: Acuma nu-mi va mai semăna...

new@creativ.cnlr

Maria Bodiu

Ultima suflare a vieții

Sfârșește în iubire

Mi-aș dori să nu fi întâlnit niciodată dragostea

Ea m-a ucis

Ultima mea suflare, ultimele mele versuri

Până și luna e rănită

Pe cerul noptatic al sufletului meu

Fără stele, fără lumină

Unde nu e nici moarte, nici viață

Ultima suflare, ultima chemare

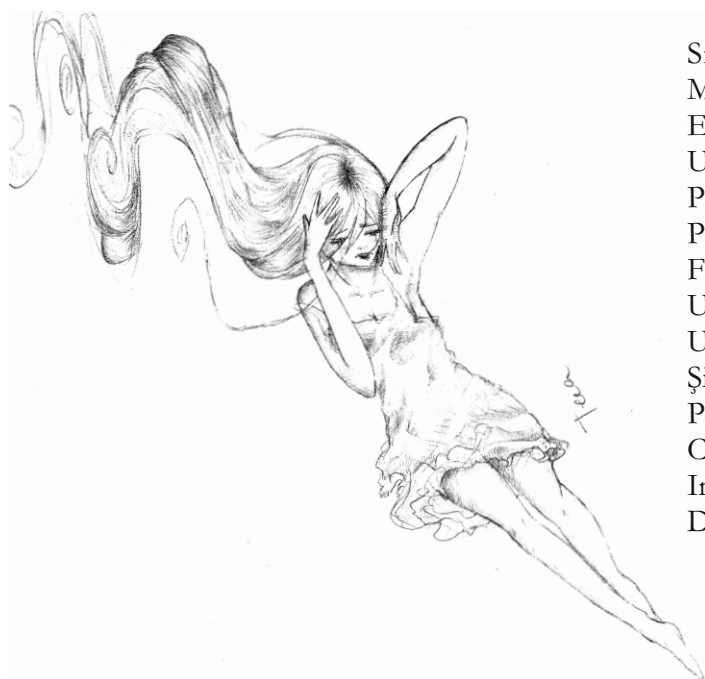
Și căderea mea va fi

Pentru lumea alcătuită din el

Care e acum făcută din lacrimi și durere

Inima mea grea nu știe să mai bată

Decât pe brațele vântului purtată.

Oglindă, oglinjoară...

Alexandra Turcu

Deschid sertarul imens, plin cu de toate, plin cu prea multe și iau ușor, cu grijă oglinda. O așez pe biroul plin și el (cu pixuri, cărți, caiete), o așez în fața mea și eu mă așez în fața ei. Mă privesc. Sunt atentă. Nu vreau să uit, nu vreau să MĂ uit.

Dar mă răzgândesc repede: mă privesc atât de des și atât de mult, încât, deși nu pot să-mi văd expresia feței secundă de secundă, mi-o cunosc cu fiecare detaliu al ei, în orice circumstanță. Întorc oglinda spre lume. Vreau să o explorez cum nu am mai făcut-o vreodată. Vreau să mă regăsesc în ea, vreau să caut veridicitatea în versurile melodiei Emiliei: *I'm a big big girl in a big big world...*

Notez fiecare detaliu: sărăcie (exterioară și, mai ales, interioară). Lipsă de respect (doar am stabilit o relație de egalitate între ceea ce primim și ceea ce oferim). Deșertăciune (dacă nu suntem niciodată pe deplin mulțumiți). Poluare. Încălzire globală (nu, nu o să ajung la biologia de clasa a VIII-a, ar fi inutil). Și altele (la fel de grave). Mă întristez, din cauza a ceea ce văd; oare nu privesc într-o oglindă deformată? oare nu caut Adevărul suprem (cel ce întrece orice adjectiv la superlativ tocmai pentru că superlativul se află în interiorul lui) în locul greșit?

Aș vrea să pot REscrie acea pagină acum umplută de rânduri de cerneală, aș vrea să pot înlocui cuvintele aflate acolo DOAR cu antonime, să dau un alt curs privirii mele, spre un loc utopic. Dar în minte îmi răsună *over and over again* și din ce în ce mai tare o personificare utilizată la nesfârșit (crezându-se a fi originală) de

fosta mea profesoară de engleză: *Plâng pădurile!* Și eu mă gândesc că poate chiar plâng pădurile! Dacă o clădire poate fi restaurată, de ce nu și o foaie de hârtie? De ce să nu pot acoperi urâtul scrisului de pe ea cu frumosul a ceea ce poate să fie?

Iau din nou oglinda. O așez la locul ei, în sertarul imens, plin cu de toate, plin cu prea multe, după ce, evident, mă mai privesc o dată, atent, în ea și mă gândesc la poezia lui George Coșbuc, învățată prin clasa a III-a (dacă îmi aduc bine aminte) și la versul în care mă identific complet cu acel eu liric: *Iată-mă! Tot eu cea veche!* (în celelalte nu mă identific, că părerea mea despre mine nu e așa de bună ca cea a acelei fete despre ea...)

Mă răzgândesc iarăși (vaaai ce nehotărâtă sunt!). Pun din nou mâna pe oglindă. O așez pe masă. O întorc spre Tine. Da! Asta e lumea mea ideală! Acum, Tu ești modelul meu, modelul cu ajutorul căruia voi transforma urâtul de pe foaia de hârtie în frumos, cu ajutorul căruia o voi restaura și, odată cu ea, și ideea mea despre lume (și sper că și a celorlalți). Nici nu merită să mă obosesc să rostesc clișeicul *Oglindă, oglinjoară*, ca să aflu dacă Tu ești persoana aceea mare-mare, care poate fi esența lumii aceleia mari-mari (așadar, în cele din urmă, nu mie mi se potrivesc versurile Emiliei, ci Ție – cu excepția cuvântului *girl*)

Caut foaia de hârtie deja scrisă. Recitesc: *Sărăcie. Lipsă de respect. Deșertăciune. Poluare. Încălzire globală. Și altele.* Îmi caut stiloul (da, mai nou am renunțat la pixuri). Îl găsesc. Mai privesc o dată rândurile deja-existente pe foaie și îmi dau seama că tristețea s-a diminuat puțin de când mi-a venit ideea de a Te scrie pentru a REscrie lumea cum aș vrea eu să fie.

Te privesc... în oglindă. Astfel, mă privesc și pe mine și îmi dau seama că, dacă vreau să te văd prin intermediul ei (al oglinzii, un al TREILEA personaj, povestit la persoana a TREIA – se pare că cifra magică 3 nu apare doar în basme), reflexia chipului meu va apărea (iminent) și ea în acea imagine (în sfârșit, un al doilea loc în care putem COexista!).

Peste (da, cuvântul este folosit cu sensul lui denotativ) rândurile deja-scrise, adaug altele, adaug lumea mea utopică, Te adaug: *Bogăție (exterioară – cu ochii aceia... – și interioară – cu tot ce se poate găsi ÎN (de data aceasta, sensul figurat) Tine). Respect (știu că hobby-ul tău preferat e să ajuți femeile în vârstă să traverseze strada – doar pe trecerea de pietoni și pe culoarea verde a semaforului). Încredere (în Tine și în cei din jur). Puritate (nu te-am văzut niciodată murdar!).*

Mai adaug câteva verbe la condițional-optativ (că Tu ești cum am scris – prin urmare, și lumea mea – dar lumea tuturor mai are muuuult până să Te ajungă) și tot atâtea adjective la superlativ (ca să Te pot exprima mai bine) și... GATA!

Privesc foaia cu dublul scris pe ea. Și ziceai că Tu nu o să te deosebești acolo... Uite că ieși în evidență (rândurile finale le acoperă cu grație pe cele inițiale), uite că ai înfrânt urâtul lumii existente cu frumosul Tău! Și uite că eu (cu ajutorul Tău, evident) am reușit să restaurez o foaie de hârtie și ideea lumii ideale!

Deschid iarăși sertarul imens, plin cu de toate, plin cu prea multe și pun ușor, cu grijă oglinda. Până data viitoare...

Cronicile frumoasei luptătoare IV

continuare din nr.
precedent

Maximiliana Gagea

Am luat-o la fugă. Alergam cât de repede puteam. Inima îmi bubuia din ce în ce mai tare, iar fața îmi ardea. Respiram greu, iar pieptul mă dureau de la lovitura primită cu o zi în urmă. Am ignorat-o gândindu-mă că un medic trebuie tot timpul să se îngrijească de pacienții lui și apoi de el.

Când am ajuns în sat era încă ziuă. Trebuia să mă grăbesc. Pe lângă ace mai aveam de luat orez, care urma să-l fac terci. Era foarte bun pentru intoxicație și, sincer, nici nu-i puteam oferi altceva.

- Mamanim!

- Mi-young, te-ai întors! A spus tresărind doamna Park.

- Da, dar trebuie să plec înapoi. Îmi puteți da un sac mic de orez? Eu trebuie să caut ceva în casă.

- Bine, dacă zici tu...

- Gomasumida* mamanim!

M-am dus în camera de plante în speranța că acele puteau fi acolo. Mda... cum să nu? Oricât le-am căutat nici cum nu le-am putut găsi. Nu aveam de ales. Trebuia să caut în odaia maestrului. Problemă: Mun-no nu ne dădea voie să intrăm în odaia lui fără permisiune. Avea o grămadă de hârtii și se temea ca nu cumva să se piardă. Dar cum maestrul nu era acasă, iar eu aveam neapărată nevoie de ace, am hotărât să intru. Nu știu cum de Mun-no nu a închis camera, dar nu am stat să mă gândesc. Trebuia să fiu atentă să las totul exact cum am găsit. La prima vedere camera era un amalgam de hârtii. Ce stupid! Era ca și cum aș fi căutat acul în carul cu fân. Numai asta îmi mai lipsea, dar nu aveam încotro. Totuși m-am gândit că nu puteau fi puse cine știe unde. Trebuiau să fie la îndemână în caz de nevoie, lucru care s-a dovedit a fi adevărat. Pe un raft mai retras, într-o cutiuță din lemn, stăteau frumos așezate acele de acupunctură. Întaite să plec m-am asigurat că aveam și hârtia cu punctele de presiune la mine. Totul era pregătit, iar doamna Park mă aștepta afară cu orezul.

- Totuși nu înțeleg ce vrei să faci cu atâta orez și de ce nu rămâi.

- Mai am de găsit ghimbirul.

- Poți să mergi mâine să-l cauți. Se întunecă și nu e bine să mergi singură noaptea prin pădure.

- Mai am o treabă de rezolvat, am spus grăbită.

- Și ce e cu atâta orez?

- Știți doar că mănânc mult, am zis râzând.

- Ba deloc! Chiar tu mi-ai spus că nu îți place să mănânci mult...

- Asta a fost când eram mai mică.

- De fapt asta a fost ieri, a spus doamna Park cu o expresie ironică. Mi-young ști că pe mine nu mă poți păcăli. Hai! Spune-mi adevărul.

- Mamanim... Promiteți-mi că nu-i spuneți maestrului.

- Doar mă ști. Nu voi scoate nici o vorbă.

- Am întâlnit un grup de soldați care-și duceau stăpânul bolnav de paralizie, iar eu le-am zis că-i voi ajuta.

De aceea am venit înapoi ca să-mi iau ce-mi trebuie la tratarea paraliziei. Am nevoie de orez ca să fac ceva de mâncare.

- Am înțeles... Hai! Ce mai aștepți? Du-te înainte să se întâmple ceva, a spus doamna întinzându-mi sacul.

- Gomasumida mamanim!

- Ai grijă! Se pare că se înnorează.
- Yie! Nu vă faceți griji. Voi fi bine.

Am luat-o la fugă cu sacul într-o mână și cu acele de acupunctură în cealaltă. Doamna Park a avut dreptate: era înnorat, iar eu mai aveam încă de mers. Pierdusem prea mult timp, iar acum cu ajutorul norilor era întuneric de-a binelea. Nu puteam nici fugi. Dacă o făceam, riscam să mă împiedic și să aterizez undeva de unde nici eu nu știam cum să ies.

În timp ce mergeam am simțit niște picuri pe frunte, apoi pe mâini. Au început să cadă din ce în ce mai repede, mărunț, tot mai mărunț. O săgeată uriașă a despiciat cerul în două urmată de un bubuit puternic de mi s-a făcut pielea de găină. Era clar: furtuna nu avea de gând să mă ocolească, ba chiar mă aștepta cu brațele deschise. Vântul a început să bată din ce în ce mai puternic, iar acum ploaia cădea în picuri mari care se spargeau pe fruntea și brațele mele goale. Parul ud mi s-a lipit de cap și de gât, iar pietricele îmi intrau în papuci zgâriindu-mi tălpile. Cu cât înaintam cu atât ploaia lovea mai puternic, iar pământul devenea tot mai argilos. Am încercat, totuși, să mă grăbesc, dar am alunecat și din greșeală am scăpat cutia cu ace. Speriată, m-am ridicat din noroi și am început s-o caut. Am găsit cutia, dar acele ia-le de unde nu erau. Nu îmi venea să cred! Erau pe undeva prin pădure.

- Ce mă fac? Ce mă fac?! Am zierat disperată, izbucnind în plâns. Ca să mă fac? Ce?! Ce?!

M-am trântit în noroi ca să caut acele. Găseam câte unu, câte două, dar nu erau de ajuns și era așa de târziu! Vântul sufla turbat sfâșiind frunzele copacilor care-mi intrau în ochi și mi se încălceau în părul murdar și despletit. De disperare, mă târam în dreapta și-n stânga în speranța că poate mai găseam un ac. Încercam să le număr, dar pierdeam șirul. În sfârșit, după ce mi s-a părut mie că erau toate am pornit în grabă către colibă. Întârzasem așa de mult!

Când m-am apropiat de colibă, soldații păreau liniștiți. Am răsuflat ușurată. Se părea că nu se întâmplase nimic cât timp am lipsit. Când m-au văzut apropiindu-mă au tresărit ca fripți. M-am întrebat de ce, dar răspunsul a venit odată cu întrebarea.

- Cine e acolo? a zberlat Baek-Ho.
- Iar repetăm scena? Eu sper că nu, am spus ironică.
- Al! Tu erai. Unde ai stat atât? Ai spus că nu durează mult. Ce ai făcut?
- Uită-te la mine și îți vei da seama, am zis grăbită. Hai, nu avem timp de pierdut! Mergeți și aduceți-mi niște apă. Este pe aici un pârâiaș. Vedeți să fie cât mai curată.

Acum era acum! Trebuia să dezinfectez tot și din câte am observat orezul era plin de noroi.

*yie= da, *susunim= maestru, *sogoeamnida= îmi pare rău, *Park-san go mamanim= doamnă Park (mamanim= doamnă), *gomapda= mulțumesc, *arata= bine, *gomasumida= vă mulțumesc

Notă: Povestea este scrisă pe baza serialului coreean „Secretele de la palat”, unele idei sunt preluate și din serialul coreean „Giuvaerul palatului”, însă cursul, reacțiile personajelor, situațiile sunt modificate în funcție de viziunea naratorului.

Diavolul poate plânge

Yondy

- Bună ziua, ați apelat Devil May Cry. Cu ce vă pot fi de folos ?

- Devăl mei crai? Ce-o fi ăsta, ceva bar de rockeri sataniști care fumează droguri. Ptiu, ucigă-vă crucea de nebuni!

Românii ăștia... De câte ori dau de un nume interesant în cartea de telefon, sună și își bat joc. M-am obișnuit deja. Oare ce avea Morrison în cap când mi-a sugerat să-mi mut biroul în țara asta? În America măcar aveam ce munci, pe lângă că nu sunau toți idioții să mă ia peste picior.

Hopa! Am uitat să mă prezint și să vă spun cu ce mă ocup...Mă numesc Anton Roșu (de fapt Dante Sparda, dar nu-mi folosesc numele adevărat, deoarece în meseria mea numele de Sparda este un stigmat, spunând oricui că eu sunt pe jumătate demon) și sunt vânător de demoni; probabil nu credeți că există așa ceva, dar eu sunt dovada vie. Tatăl meu a fost un diavol renegat de semenii lui, fiindcă i-a ajutat pe oameni să supraviețuiască unei invazii demonice. Acesta e și motivul pentru care am intrat în afacerea cu vânatul demonilor. Dacă tata nu i-a sprijinit, a avut un motiv serios și eu am de gând să-i continui „opera”, nu ca fratele meu, Virgil, care a vrut să își impună controlul asupra lumii de dincolo și apoi să cucerească lumea oamenilor. Am avut noroc că m-a ajutat o colegă din branșă, Maria Arkham (am poreclit-o Lady), care m-a ajutat să-l opresc. Dar destul despre trecut; acum vorbim la prezent.

- Bună ziua, ați apelat Devil May Cry. Cu ce vă pot fi de folos ?

- Dante, băiete, Jack Morrison la telefon. Cum te simți în vacanță?

- Vacanță? Măi Jack, de ce mi-ai spus să mă mut aici? Mai degrabă simt nevoia să îi bat pe toți localnicii care mă sună și fac mișto de mine.

- Românii sunt mult mai superstițioși decât observi tu. În țara asta, chiar și vânătoria de demoni este o meserie în care ai nevoie de o diplomă, dar spre deosebire de meseriile obișnuite, pentru a fi vânător de demoni cu diplomă, nu ai nevoie de „studii superioare”. Trebuie doar să treci un examen supraviețuitor de Breaslă (Societatea Europeană a Vânătorilor de Demonii).

- Și care e treaba cu asta?

- Păi, te-am sunat ca să te anunț că, în 4 ore, avem întâlnire cu un oficial al Breslei care o să-ți dea detaliile examenului. Trebuie să fim amândoi în Cluj, la barul „Insomnia”.

- OK, treci pe la birou în juma' de oră să mă iei cu mașina.

- Bine, ia cu tine o sabie și niște arme mici de foc; în scrisoarea de la Breaslă era precizat că nu ai voie să folosești mai mult de trei arme.

- Se rezolvă. Aleg eu ceva din pivniță.

- Băiete, te privește. Ne vedem în jumătate de oră, să nu întârzi.

- Da, șefu'. O să aduc niște arme mai de văduvă, oricum mă descurc

- Bine mă, închide telefonu' și vezi care le iei.

În beci, aveam toate armele aranjate frumos în rastel. Săbii de toate formele și mărimile, pistoale, puști, chiar și arme demonice cum ar fi Pandora (o servieta care se presupune că ar conține 666 de arme diferite) sau chitara Nevan (care poate invoca horde de lilieci-vampiri). Ce să aleg? Am numai jumătate de oră la dispoziție și am prea multe arme dintre care să aleg. Întind către fundul pînii și îmi amintesc ce am lăsat acolo într-un cufăr vechi. Daaaaa! Pe alea o să le iau; sabia primită de la tata: Rebellion și perechea de pistoale modificate pe care le-am primit cadou de la un mafiot din New York după ce i-am salvat soția și fiica de un demon (asta chiar înainte de a-mi deschide biroul în America). Se aud bătăi în ușă. Iau sabia și cutia cu pistoalele și fug să deschid.

- Salut, Morrison, sunt gata de plecare.
- Poftim? Ai de gând să vii în bustul gol și-n izmene? Știu că ești mai non-conformist da' nici chiar așa. Du-te și pune ceva pe tine că întârziem!

Haine; cine are nevoie de ele? Un proverb de pe aici spune „Nu haina face pe om.”. Așa că mă pot îmbrăca oricât de ciudat vreau și nimeni nu va face mișto de mine. Deci, să vedem ce ne oferă dulapul? Frumos; am un dulap până-n tavan și tot ce mai am în el sunt o cămașă neagră, o vestă roșie, niște pantaloni de piele și paltonul meu din piele roșie cu tocurile pistoalelor în spate.

- Bun, hai să plecăm. Oficialul ne așteaptă. Urcă.
- Jack, unde ai găsit rabla asta? (Morrison conducea o Volga de prin 1960, ruginită și vai de ea)
- Nu-ți face griji, o să ne ducă fără probleme până la destinație. N-avem radio, deci poți să meditezi la ce misiune vei primi. Apropo, ce arme ai ales?
- Rebellion și Ebony&Ivory (așa au fost botezate pistoalele de către primul lor proprietar).
- OK, totul e pregătit. Eu îți urez succes de pe acum. Sper că nu va fi peste capacitățile tale.

Pornim către Cluj. Drumul este foarte interesant, peisajul mă încântă și mă face să duc dorul mașinii pe care am lăsat-o în America. Un Jaguar din 1968, decapotabil, roșu-sângerieu, cu care puteam străbate autostrăzile americane cu viteza luminii. Îmi imaginez cum ar fi să zburd pe șoselele românești cu 160 km/h și să-mi bată vântul prin păr. Timpul îmi scapă printre degete și zăresc periferia unui oraș mare. Probabil Clujul. Frumos oraș, arhitectura medievală a centrului este impresionantă.

- Am ajuns, nu te mai uita după gagic!
- Bine Jackie, da' zi și mie unde-i baru'.
- Păi, acum intrăm. Ia-ți și echipamentul, nu pot garanta că n-o să ni spargă niște țigani mașina și o să pleci în misiune numai cu pumnii.

Insomnia era un bar interesant, decorat pe stilul anilor 30. Are chiar și un pian. Cât despre lumea care se perinda pe acolo, pot spune că era o mulțime pestriță. Majoritatea aveau piercing-uri și tatuaje și le puteai citi în ochi cât de greu este să vânez demoni în România. Eu încercam să mă feresc de privirile lor, deoarece simțeam răceala cu care este tratat un nou-venit și mă așteptam să răsară un pumn din orice parte a barului.

continuarea în nr. următor

Locul I la concursul de creație
literară „Tinere condeie”

Interviu

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 2, apr.-iun. 2012

Diana Rus

Elevă în clasa a XII-a C, Diana Rus este și o mare cântăreață...

De la ce vârstă cânti?

Cânt de când mă știu. Am început să activez undeva din clasa a doua sau a treia. Prima dată am participat la un concurs și pe urmă am început să merg la Centrul Militar din Bistrița unde s-a ocupat de mine doamna Cornelia Ardelean Archiudean. În urmă cu doi ani, după o perioadă în care nu am cântat, am început să mă pregătesc din nou, cu doamna Elvira Botoș.

De ce muzică populară?

Pentru că iubesc muzica populară, în primul rând, și pentru că simt că trebuie să nu lăsăm să se piardă lucrul acesta. De asemenea, la mine în familie toată lumea cântă, începând cu bunica.

Cum te simți când ești pe scenă?

Simt că m-am născut să fiu acolo.

Ai participat la multe concursuri și spectacole. Vorbește-mi puțin despre ele și, eventual, spune-mi care a fost cel mai reușit dintre acestea.

Toate spectacolele au importanță și pentru toate mă pregătesc, pentru toate îmi încălzesc vocea, pentru toate am emoții, fie că e vorba de 50 de persoane sau de 300. Dar cu timpul am început să devin din ce în ce mai sigură pe mine și pe vocea mea, așa că pot spune că cel mai bun spectacol al meu a fost ultimul. A fost organizat în Pădurea Schulerwald, de 1 mai.

Nu a fost foarte multă lume. Am auzit și înregistrările și mi se pare că dintre toate spectacolele mele a fost cel mai bun. La început aveam emoții să fiu așa cum trebuie să fie un artist pe scenă, dar acum încep să nu mai am, să fiu eu însămi.

Describe-mi o zi în care ai spectacol. Cum te pregătești? Ai vreun ritual, să zicem, mănânci ceva special pentru ca să îți aducă noroc?

În ziua spectacolului evit să beau acidulat sau rece, deși îmi place înghețata, apa, cola de la frigider și limonada. Îmi pregătesc costumul, îmi aranjez părul. E agitație în toată casa.

Ai și propriile tale piese?

Da, doamna Elvira Botoș îmi compune piese, iar eu le interpretez. După ce termin cu bacalaureatul, am de gând să mă ocup mai mult de muzică, să mai înregistrez piese. Am unele mai vechi, dar vreau să le reînregistrez pentru că vocea mea s-a schimbat între timp.

Care este idolul tău în materie de muzică populară?

Nu am un artist preferat, de la fiecare preiau câte ceva: de la unii sensibilitatea, de la unii autenticitatea, de la alții energia. Fiecare mă inspiră și încerc să iau ce e mai bun. Totuși, dacă ar fi să numesc câțiva, aș zice Maria Tănase, Sava Negrean, Mariana Deac și, de la noi din județ, Cornelia Ardelean Archiudan și Valeria Peter Predescu.

Cu ce artist ai vrea să ai ocazia să împarți scena?

Mi-ar plăcea foarte mult să cânt cu Gheorghe Zamfir. Ar fi un vis devenit realitate. Și îmi doresc de micuță să colaborez cu Lăutarii de la Chișinău.

Cum de nu ai ales să mergi la școala de muzică?

Este o luptă interioară între partea mea artistică, ce vrea să facă numai muzică, și partea rațională; între suflet și minte, între simțire și rațiune. Sufletul îmi spune că trebuie să fac muzică, asta m-am născut să fac, dar în același timp îmi dau seama că am nevoie de o pregătire, ca să nu fiu nevoită să fac anumite compromisuri pe care nu aș vrea să le fac.

În afară de muzică, ce îți mai place să faci?

Teatru.

Dacă cineva ar scrie o biografie despre tine, ce titlu crezi că i s-ar potrivi?

Între rațiune și simțire. (râde)

Dacă cei de la Hollywood ar face un film despre viața ta, cine ai vrea să joace rolul principal, adică rolul tau?

Eu.

Cum te-ai descrie în 3 cuvinte?

Sunt o persoană optimistă, puternică și pasionată de ceea ce fac, adică de muzică.

Spune-mi ceva despre tine care ar surprinde lumea; ceva ce nu știm despre tine.

Sunt dependentă de nou.

Ai de gând să continui să cânti la facultate?

Da, clar.

Unde te vezi peste 5/10 ani?

Pe scenă.

Interviu realizat de Bea

Scurt ghid despre cum să-ți faci lucrarea de atestat cât mai repede

Să zicem că ești în ultimul an de liceu, așa, cam prin luna mai, cu alte cuvinte foaaaaarrte puțin timp până la Bac. Doar că tu mai ai de susținut atestatul, pentru că ești la bilingv, lucru care presupune DOAR întocmirea unei lucrări și susținerea ei.

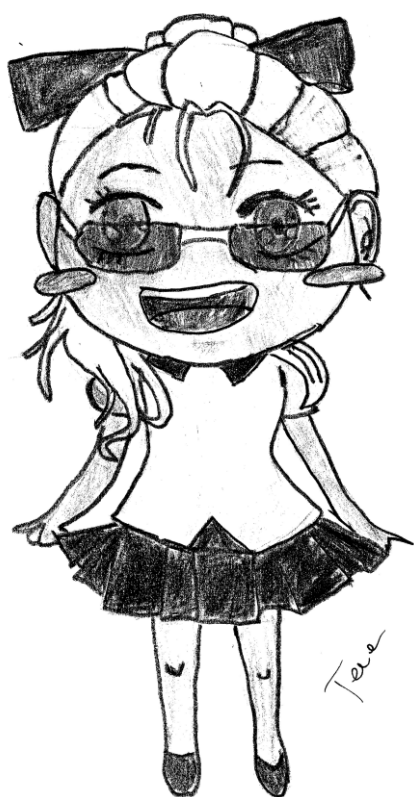
M-am gândit să îți împărtășesc experiența mea, astfel încât să-l faci (a se citi fușări) cât mai bine.

În primul rând, așa cum poate îți trece prin minte, lucrarea trebuie să aibă un subiect, altul decât cel în nominativ, adică despre ce vrei să scrii. Nu are rost să te plictisești scriind despre ceva neinteresant gen rolul culturii și civilizației britanice în secolul al XIX-lea, pentru că oricum tema a fost discutată și răsdiscutată, în repetate rânduri și pe toate fețele, de la înființarea profilului bilingv și până în zilele noastre, amin. Revenind la subiectul lucrării, trebuie să îți mărturisesc că mama (da, mama) mi-a fost de un real folos. Cum spuneam, era luna mai și eu nici măcar nu știam depre ce vreau să scriu în atestat, dar nu era un stres pentru mine de vreme ce îmi petreceam timpul relaxându-mă, cu Bond, James Bond. La întrebarea ușor ironică a mamei mele: „Ce faci?????!! Despre Bond îți scrii atestatul????!!!”, am răspuns inocent „Da!” și iată-mă întorcându-l pe Bond, James Bond pe toate fețele cu speranța de a realiza lucrarea cât mai pe placul meu, pentru că, până la urmă, nu are rost să te gândești dacă lucrarea va fi pe placul evaluatorilor, oricum nu va fi, doar nu ai cum să-i mulțumești pe toți.

Odată subiectul ales, restul vine de la sine, mai exact de la unchiul Google. Eu am început cu wikipedia, dar, atenție, după ce folosești combinațiile de taste, alea cu c și v, recitește, pentru eliminarea greșelilor gramaticale și a cuvintelor al căror sens îți scapă momentan. Nu te chinui să folosești formulări pompoase și complicate, doar ai de scris o lucrare, nu o poezie simbolistă. Trebuie să scrii vreo zece pagini. Mult, nu? Da, dar gândește-te că imaginile trebuie să fie nelipsite dintr-un text interesant, iar scrisul trebuie să fie ușor de citit (16 sau 18, ști tu la ce mă refer), doar nu vrei să chinui profesorii care și-au uitat ochelarii acasă.

A, și nu uita, ai de făcut și o prezentare în Power Point (de preferat în dimineața în care trebuie prezentată lucrarea). Nu scrie prea mult, pentru că nu ai decât 10 minute pentru a-ți susține lucrarea. Oricum, dacă profesorul vrea să știe mai multe despre subiect poate citi și de pe internet, în momentul acesta este interesantă părerea ta.

Ca ultim sfat, nu pierde prea mult timp cu atestatul, oricum toată lumea ia 9 sau 10. Mai ai nevoie de timp liber, să ieși în oraș, să faci sport sau orice altceva care te relaxează pentru a te putea concentra la Bac. Noi știm că ești un elev model, care face mari sacrificii pentru școală. Chiar și când te distrezi, e tot de dragul școlii!

Interviu cu un ... profesor :

Liana Țirău

profesor de biologie

1. Cum vi se pare viața de rebrenist?

- Grea, dar OK.

2. Ce senzație aveți când vă treziți dimineața și știți că trebuie să mergeți la școală?

- Vreau să adorm din nou.

3. Cum reacționați când nu știți să răspundeți la o întrebare a elevilor?

- Normal - zâmbesc, le spun că nu știu, dar o să mă documentez.

4. Ce faceți când un elev dă un răspuns stupid la o întrebare?

a) râd

b) tac => mi se blochează sinapsele

5. Obișnuiți să întârziati la ore?

- Da, întâzii, dar nu obișnuiesc!

6. De ce v-ați făcut profesor?

- Asta am simțit că trebuie să fac pentru a fi fericită.

7. Știți întodeauna la ce clasă să mergeți?

- 60% la începutul semestrului I

- 90% la sfârșitul semestrului I

- 100% la sfârșitul semestrului II

8. Povestiți o întâmplare hazlie din timpul orei.

- La sfârșitul anului vreau să scriu la tablă: „NUUUUUUUUU! Vă rugăm, nu mai scrieți!”.

Când întreb de ce, primesc răspunsul: „Scrieți indescifrabil”

9. Cum vă uitați în oglindă după ce ați dat o notă mică?

- Nu mă uit în oglindă. Aș vedea o față tristă.

10. Care este ultima perlă spusă de dumneavoastră?

- Bagă-ți/scoate-ți sursa!

- Motofloi, nu păcătuți!

11. Când a fost ultima petrecere la care ați participat?

- Luna noiembrie – Balul Bobocilor

23 noiembrie 2011

Denisa și Ale

Let's take a break!

Adaptabilitate

Ești curios cât de adaptabil ești? Fă-ți acest test și noi îți vom spune!

- Colegul meu ideal este:
 - Inteligent, harnic, silențios, ordonat..., întrun cuvânt, invizibil
 - Oricum. Nu contează, oricine e binevenit în preajma mea!
 - Important e să colaborăm bine.
- Ești în excursie. Te-ai pierdut de grup. Ce faci?
 - Dau telefoane cui se nimerește, până descarc bateria.
 - Nu m-am pierdut, ei sunt pe aici pe undeva.
 - Încep să explorez împrejurimile, bucurându-mă de liniște.
- Stres mare în clasă, înaintea tezei mult amânată și temută. Toți colegii sunt cu fișuicile, caietele pregătite, se întreabă reciproc din materia pentru teză, iar tu:
 - Ieși din clasă pentru a nu te molipsi de la ei.
 - Îi ignori complet și îți vezi de treabă.
 - Începi să urli la ei să tacă pentru că nu te poți concentra.
- Biletele la concertul formației preferate le-ai pierdut la poker. Ce faci?
 - Încep să mă cert și să dau vina pe toată lumea.
 - Caut concertul online și îmi invit prietenii să ne uităm împreună.
 - Cât de înalt poate fi un gard?
- Cel mai bun prieten vine la petrecerea ta însoțit de o persoană pe care nu o agreezi. Cum reacționezi?
 - Acesta nu mai este prietenul meu cel mai bun!
 - Îmi pică fața, o ridic și mă gândesc ce farsă să-i joc.
 - Ce contează? Dacă au venit împreună nu poate fi așa rău!
- Dacă vrei să fii la curent cu noutățile, ce site vizitezi?
 - Întotdeauna același site.
 - Care se deschide primul.
 - Multe ziare.
- Urletele copilului vecinului te trezesc exact la aceeași oră și în fiecare noapte. Ce faci?
 - Bine că m-am trezit, oricum aveam treabă!
 - Îmi cumpăr dopuri de urechi.
 - Descarc death metal. Cu o jumătate de oră înainte de trezirea împielitului, pun muzica la maxim cu gândul că poate-i place și o să doarmă bine și el și mama lui.
- Profesorul de la materia preferată este înlocuit cu altul. Ce faci?
 - Nu mai stau deloc la ora lui.
 - Îmi imaginez că la catedră stă tot profesorul cel vechi și mă comport ca în fiecare oră.
 - Ce poate fi așa de rău? O fi altă persoană, dar tot aceeași materie predă!
- Te afli la petrecerea îndelung așteptată, dar când ți-e lumea mai dragă, observi că ai 20 de apeluri pierdute de la părinții tăi. Ce faci?
 - Pentru ce să îi sun înapoi? Oricum o să aud discursul și acasă, iar aici am venit pentru a mă distra.
 - Îi sun și le explic motivul pentru care nu am putut răspunde și, indiferent de răspunsul lor, continui petrecerea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.
 - Încep să mă cert cu ei pentru a mia oară pe tema sunatului încontinuu când sunt plecat de acasă, o discuție suficientă pentru a-mi strica toată seara.

Let's take a break!

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 2, apr.-iun. 2012

Punctajul final se calculează astfel: răspunzi la întrebări și te uiți în tabel pentru a vedea punctajul fiecăreia. Acestea se adună la sfârșit, rezultând unul din tipurile de mai jos:

Răspuns Nr. întrebare	A	B	C
1	10	0	5
2	0	5	10
3	5	0	10
4	10	5	0
5	5	10	0
6	10	0	5
7	0	5	10
8	10	5	0
9	5	0	10

60-90 puncte

You rock therefore you are

Se pot schimba casa, școala, orașul, țara, chiar și lumea, că tu tot la fel rămâi! Cât de ușor se poate bate un cui într-un metal? Cât de repede se poate șlefui un diamant? Dacă ar fi cineva care ar îndrăzni să spună că ușor și repede, atunci tu cu siguranță i-ai dovedi că se înșală! Și ce? Până la urmă, metalul e un material foarte util și diamantul o piatră foarte prețioasă...

30-60 puncte

Houston we have a problem!

Se schimbă ceva? Într-un final, te schimbi și tu, că doar trebuie să fii în pas cu moda, cu lumea. Dacă se spune că oamenii sunt făcuți din pământ, atunci pământul din tine necesită ceva timp până să fie modelat, până să devină lut și, mai apoi, un vas frumos și modern ornamentat, dar, în cele din urmă, rezultatul e mulțumitor. Ooo, și tare bucuros ai fi dacă modelarea ar fi făcută de mâinile logodnicei lui Sam, Molly, din *Fantoma mea iubită*...

0-30 puncte

You are water, my friend

Provocări noi? Nici nu e nevoie să te caute, că le-o iei tu înainte și le găsești! Dacă nu ar fi dovedit științific că oamenii sunt făcuți din carne și oase, toți ar putea să jure că ești făcut din plastilină. Dacă dai lucrare azi, e bine. Dacă dai mâine, e la fel de bine (de parcă ai putea ca într-o zi să devii și mai (ne)pregătit!). Om-cameleon, te (re)colorezi instantaneu, în funcție de situație. Azi ai teză, te și faci transparent, că doar nu se poate să te vadă proful uitându-te în caiet! Măine ești invitat la o petrecere, deci devii cât se poate de opac, că trebuie să fii în centrul atenției!

Let's take a break!

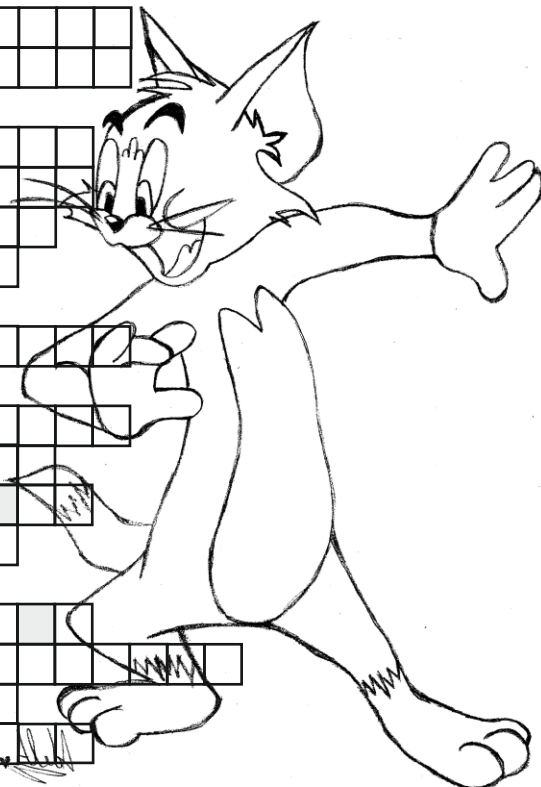
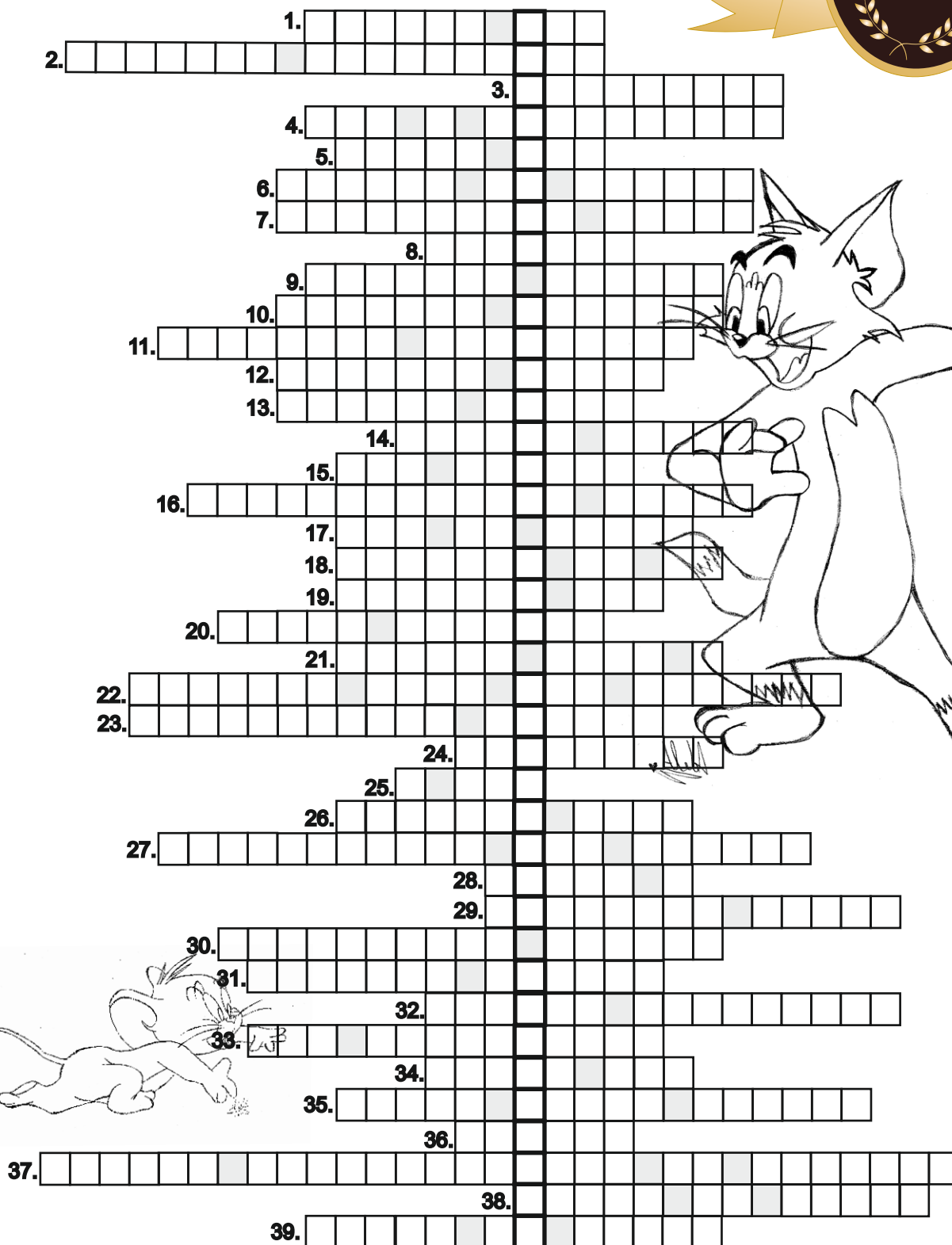
Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 2, apr.-iun. 2012

Rebus

Princess Sissy

1. „Unde ești tu, ...?”
2. „Yabba dabba doo!”
3. „Jerry, ai muri dacă ne-ai trimite o lumizină, măcar o dată?”
4. „Lucrușorul cu ochișori albaștri al mătușii Petunia”
5. „Cere-i scuze lui Barkely!”
6. „Avem mult de mers, scumpule, mai bine du-te la toaletă să faci un curcubeu.”
7. Numele lor i-au ajutat pe mulți să rețină marii renașcentiști.
8. „Trebuie să îi prinzi pe toți!”
9. Ei ți-au arătat că nu doar în Star Wars sunt posibile mașinile zburătoare și teleportarea.
10. „În general nu sunt un om credincios, dar dacă ești acolo sus, te rog, salvează-mă, Superman!”
11. „Nu vei reuși, Mojo Jojo!”
12. „Mama folosește otrava, tata vinde otrava, iar Wayne ... Ei bine, Wayne este otravă.”
13. „Alo! 911, Urgențe? Este un bărbat arătos la mine în baie! Hei, stai o secundă. Sunt doar eu!”
14. „Asta-i tot, prieteni!”
15. Micul băiețel ce cutreiră lumea într-o locomotivă pentru a-și salva prințesa.
16. Toată ziua prin pădure, dar nu după frați sau mure, doar pe scoarta copacilor.
17. Când stăpânul nu e acasă, chiar și atunci când e, șoarecele joacă pe masă, iar pisica, după el, prin casă.
18. Acestea au fost, probabil, cele mai educative desene pe care le urmăream.
19. „Rozele sunt roșii, toate vestelesc, sunt pisiul de alături, și mult te iubesc!”
20. Megazord
21. Valul țestoasei
22. „Nu uitați de blestemul comorii!”
23. Un unchi mereu pregătit pentru orice situație, fiind „acoperit” de dispozitive.
24. Mușcat de un păianjen radioactiv, a devenit eroul tuturor.
25. Elevii mutanți, ajutați de profesorii lor, salvează lumea de forțele răului.
26. Î: Samuraiule, zbor?
R: Nu zbor, sar bine.”
27. „Oooo, la ce e bun acest buton?”
28. Micul arici albastru mereu pe fugă se numește...
29. Povestea acestei prințese este una autentică.
30. Unele dintre cele mai vechi desene de sâmbătă dimineața, care te făcea nerăbdător să mergi cu trenul.
31. „Tish, asta-i franceză!”
32. După un episod din acest desen, nu mai puteai refuza spanacul impus de mama.
33. 1,2,3 m-am încurcat, dar Cruella nu a numărat, când a încercat mai multe ierni, să-i prindă pe cei ...
34. „Podul Londrei se lasă-n jos, se lasă-n jos, se lasă-n jos, Podul Londrei se lasă-n jos, draga mea doamnă”
35. „Eustache, mai încet! O să deranjezi vecinii!”
36. „De ce ești atât de serios?”
37. Lupta împotriva adulților a trecut la un nou nivel cu ...
38. „La ce-i trebuie un animal? E strigător la cer! I-am dat un frățior.”
39. Hakuna Matata

Let's take a break!

Let's take a break!

Codul lui Rebreanu
Anul II, nr. 2, apr.-iun. 2012

În loc de SUDOKU

Flori. Discursuri emoționante. Lacrimi. Lacrimi. Lacrimi. Oare de ce trebuie să marcăm despărțirea? Sau marcați să fie cei patru ani petrecuți la noi, la Liviu? Să fie șederea? Oricum ar fi, noi pe asta o sărbătorim! Și singurele lacrimi acceptate vor fi cele de fericire. De fericire că s-a întâmplat sau, cine știe pentru câți și pentru cine, că s-a terminat.

În scris și-n jurul mesei din sala de lectură (și mai vedem noi unde), ne manifestăm bucuria că ne-am cunoscut. Și că ne putem despărți, pentru că, așa cum spune Noica, esențialul, întâlnirea, s-a întâmplat deja. Dar, până la urmă, nici nu putem spune că a sosit momentul despărțirii. A sosit doar momentul în care drumurile voastre se separă oarecum de ale noastre, momentul în care orele petrecute împreună se rarefiază și poate chiar transformă în minute, dar nu dispar. Nu. Pentru că, sperăm, voi știți că porțile bibliotecii, chiar dacă, poate, se vor schimba, vă vor recunoaște (pe voi și bățile voastre în ele) și vi se vor deschide mereu. (Sau, mai bine, ca să fim complet siguri, le lăsăm deschise în urma voastră.)

Noi vă declarăm membri de onoare ai redacției „Codul lui Rebreanu”. Și să nu vă mirați dacă, undeva lângă (sau chiar printre) tablourile scriitorilor, vor apărea portretele voastre, înrămate și cinstite! Și, sub fiecare, câte o distincție: Heri – știeșicriticătot, Yondy – deseneazătot, Bea – știesăscrietot, Diana – corecteazătot, Andreea - ajutătot, Andreia - propunetot, Alexandra - selecteazătot, Ruxandra – criticătot. Tot. Tot. T-o-t. Și, dacă fiecare ați acoperit câte un tot, ce vom face cu spațiile goale rămase? Cu ce le vom înlocui? Cu cine? Vom reuși oare?

Pentru că, așa cum am mai spus, nu vrem să încheiem anul cu voi plângând, cu noi (un noi care ne cuprinde și pe noi și pe voi) plângând, de ce să continuăm să vă/ne spunem că sunteți de neînlocuit, că ne veți lipsi foarte mult, că ne pare rău că plecați? Dacă, pentru a petrece fără melancolii și nostalgii, fără lacrimi, trebuie să vă renegăm importanța, să simulăm indiferența, atunci o facem: vom găsi repede pe altcineva care să vă ia locul, ne vom descurca, nu mai avem nevoie de voi, puteți pleca, plecați cât mai repede și uitați-ne! Dar să nu ne uitați chiar de tot, să mai veniți, totuși... Măcar o dată la fiecare întoarcere. Măcar o dată pe anotimp.

Alexandra Turcu

O altfel de *tabula rasa*

O fată și un băiat urcă în podul unui liceu... Așa începe piesa de teatru *Tabula rasa*, scrisă și regizată de doamna profesoară Georgeta Măluțan, interpretată de clasa a X-a H, de trupa de teatru *Miradoniz*, anul acesta în ultima luni de CNLR-ști a elevilor din clasele a XII –a. O fată și un băiat urcă în podul unui liceu, urcă pe scenă, în timp ce două clase, 12 B și D, reușesc să umple întreaga sală festivă a liceului.

Piesa de teatru poate fi privită ca o lecție despre postmodernism, ca una dintre ultimele recapitulări pentru bac: are ca punct de plecare basmul popular *Sarea în bucate*, elemente de intertextualitate, este alcătuită din două părți (ambele amplasate în *Marea Împărăție a Educației*, în CNLR), cea din urmă fiind o parodie a celei dintâi, ca hipotexte se găsesc opere de-ale lui Coelho, Nietzsche, Noica și Sofocle, dar și replici adunate de la cele două clase-spectator. Astfel, unii și-au amintit că *ar ști drumul spre liceu cu ochii închiși*, unii au conștientizat că nu doar colegii și profesorii le vor simți lipsa, ci chiar însuși CNLR, deoarece *cu asta se hrănește spiritul rebrenist: cu trăirile și sentimentele fiecărui elev care a avut plăcerea și îndrăzneala să-i calce pragul*. Unii au fost de acord că *nu-ți poți crea o amintire cu ceva ce nu există*, unii au mărturisit că, în momentele în care vor să fie singuri, *se duc și se închid în pădure*. Cei mai mulți cred că au înțeles de ce cuvântul *discurs* se poate scrie și discURS, când este vorba de cel al domnului director Rus, de ce dragostea nu are grade de comparație (e substantiv), de ce un ochi al lui Reb-împărat plângea și altul râdea și, cel mai important, de ce despărțirea aceasta este de fapt o nedespărțire.

Toți au avut de învățat Ceva: și cei care au pregătit spectacolul, pentru că și greșelile pot fi de ajutor, și cei care l-au urmărit, dat fiind că piesa de teatru este o *piesă-parabolă*, despre terminarea liceului. Toți, sper eu, au învățat acel Ceva sau, măcar, ceva.

Alexandra Turcu

TABULA RASA

DISTRIBUTIE: ALEXANDRA, ANDREEA, ANDREI, CARMEN, BIANCA, CRISTINA, DANA, DIANA, ESTERA, FLORINA, GABI, ILINCA, MARIA, MEDA, MONICA, PAUL, PAULA, RALUCA, RAZVAN, SIDONIA, VALENTINA, VLAD, ZSOLT

REGIE SI SCENARIU:
GEORGETA MALUTAN

SCENOGRAFIE: ALICE, ESTERA

TEXTE DE: ANONIMI + CRISTIANA BANABIC, CIRA CALIMANUT, PAULO COELHO, ADRIAN IACOV, GEORGETA MALUTAN, FRIEDRICH NIETZSCHE, CONSTANTIN NOICA, CECILIA PAPOI, SOFOCLE, CIPRIAN TOMOIAGA

MUZICA: ASCULTATA DEJA

SALA FESTIVA

DATA: 28 05 2011 **ORA:** 12 : 00

LIVIU REBREANU
BISTRITA
NATIONAL
COLLEGE

101st: See you around... in 2022

